

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 104.

Ottende Session.

32te Møde.

Tirsdagen den 20de Januar.

(Fortf.)

Tsberning (fortsat): Men nu skulle vi gaae til Ministerens juridiske Behandling af Forfatningsagen; han henviste mig der til § 53; men lægger den ærede Minister ikke Mærke til, at i hvilke Udtryk § 53 i Forfatningsloven end er affattet, saa maae vi her i Kongeriget være fuldkommen berettigede til at betragte den identiff med en Deel af § 4 i Forfatningen for Kongeriget, hvorledes det saa end gaaer med de andre Landsdele, og hvorfor maae vi være berettigede dertil? Fordi Kongens Regjering, forinden § 53 blev indført i Forfatningsloven for Monarchiet, har givet os Sikkerhed for denne Bestemmelse i § 4. Kongens Regjering har sagt til os, forinden nogenstude § 53 er bleven til Noget, nemlig ved en tidligere Behandling af Grundlovsbestemmelserne: naar Rigsdagen vil gaae ind paa denne Indskrænkningsslov, saa vil den faae sin Sæction af Kongen; men det vilde dog være den allerbesynderligste Ting, om den samme Regjering, som saaledes har opfordret os til at stemme for denne § 4, skulde have forsøgt gjennem § 53 at skaffe en anden Fortolkning tilveie; det er aldeles umuligt. Hvad de andre Udtryk og, som jeg nu hører, mindre skarpe Udtryk i § 53 skulle betyde, det veed jeg ikke; jeg veed ikke, ligeoverfor hvem de skulde kunne faae en anden Betydning end den, der ligger i § 4, men ligeoverfor Kongeriget kan det ikke være, thi § 4 har Prioritet, saa at § 53 aldeles

ikke er Andet end en anden, men identiff, i samme Mening, i samme Betydning tilsvarende Udtryksmaade af den samme Ting, og efter § 4 kan den Fortolkning ikke komme frem, hvortil den ærede Minister maatte komme for at retfærdiggjøre sin Betragtningssmaade af § 53. § 4 gaaer ganske simpelt ud paa at sige: Gders Bidrag fra Kongeriget, og som I kunne vente tilsvarende fra de andre Landsdele, bestemmes ved et Regnestykke, som gaaer ud paa at undersøge den Forskjel, der er imellem Monarchiets Indtægter og, jeg gjentager det, Monarchiets forud lovhjemlede Udgifter, og en Dispositionsret med Hensyn til at danne en Kasse, som naturligtvis Monarchiet har; den kan det kun have med Hensyn til Fremtiden, det kan ikke vende tilbage og sige: de Midler, som engang ere tilstuede af Landsdelene, uden at den Forudsætning var tilstede, at en saadan Kassebeholdning skulde dannes, dem sætte vi os i Besiddelse af; thi hvor er da Grændsen for det, Monarchiet paa den Maade maatte kunne gjøre? De 800,000 Rd. kan Monarchiet ligesaalet raade over, som over nogen Skat her i Danmark, de høre det ikke mere til, ikke med større Ret. Det er vistnok en Mangel paa historisk Grundring — og her bliver Historien dog nødvendig — naar man har troet, at § 53 kunde faae nogen anden Betydning end § 4, og det er især en Feil, naar man her i Rigsdagen prøver at forsvare sig for sine Gjerninger med, hvad der staaer i Monarchiets Grundlov; det er med Kongerigets Grundlov, man her skal forsvare sig. Det kan være, at Monarchiets Finantsminister kan stille sig, for at bruge et trivialt Udtryk, paa Bagbenene og, idet han har Monarchiets Forfatningslov i Hænderne, kan